

Gaisais stāsts.

Bij zvaigžņu nantis, zeeta dūnas,
Kad pirmo reizi fizāmies.

Bij pirmās domas abiem vīnu;
Mēs pazīstami lēcamies.

Civ. tālu iets, daudz gadi projāns.

Mu tomēr vīnas vāvoras

Tās dūnas jaužu atblāzmuj
Kā rūta kušķi mākojosi

Un melnā pusnaktis stundā jutu
Nil atveldē tāns vēsais glāsts.

Onc Dūer, kaut mužīgi tā bētu,
Kaut vīratamsta gaisais stāsts,

Es Tava gaisma sīci krājē,

Kad ziedus ugnīcīja sānis
Ap Tava vīnu datīja nīcē,
Kur bīži vīda dzīsmīcīs.

Rātēšam tā nu tragedija,

Ka liekas drīzi jācūziet.

Ire mūzs ī roubai paru vija,

Un katrai zīedam jānozied.

Kas būs pēc tam, kad būdīs piināks,

Kai tavāns sild kā divainus būds?

Nai bagātīgi augļi uāva,

Nai smiltis vātis vēja zīols.

Ne es fiks mācīju, ne rāju,

Ne centas paravgu kam dot.

Pa savu celi allaz gāju,

Un pasmeidīšu aizjot.

Man atkal vāroli lāpās stomas
 To feiert, ko sirds tie gieti jaūt.
 Ka vātu būdi vclusās domas
 Man qribetos pī tievis būt.

Šai laikā, muļķibas bez gala
 Kad sirdi spiez kā lidens sloqs,
 Man liekas aizmirstības sala
 Tavs pāvēni aizēnotais loqs.

Kad vācavēji dāzā staiga,
 Un dzīgācēji zūtis liekt,
 Glauķi lampas qaisma palsi maniā,
 Sirds atkal sapnēti tiekt dzīwt.

Kad zīts sprauž rozes padebesā,
 Un pēdas glabā rases lauvus,
 Oi smaidus zju lauči, socijas,
 Mans senčengeli, qaiscis chancs.

Aiz mama loja ābeles
 Tās agrā ziedus vējā lovās.
 Tā senu, tālu chanqu zovas
 Man velven labzvevām ves.

Ua pēvīni sūcīndri jaītais:
 Iē jāpastūdz, lai sūctais sovas.
 Aiz mama loja ābeles
 Tās agrā ziedus vējā lovās.

Pūs vēsumi zēus no aizsauas,
 Tās dzirdu, lāpsta smiltis zovās,
 Un aizspurzē mūžs kā parnāts slovas.

Kām ūķis, kād uzkričīcū es,
 Aiz mama loja ābeles?

14.

Teo fāmīšarkano 2020. gācību

Ar ūta rāsu vēldeļēto,

Pirms nākši leņķtu drūmu bācu

Nāc aizrā salīna skūpstīt to.

Un sātumst diēna mīglā tīta,

Un smagi zīlo učīus mežs.

Te aizvadīji dzīves ūtu,

Fau kalni varavēsmu dzīs,

Fel nevaižis no mīlas kausa

Tā uibinoso iudi dzert,

Nācēs laicis un kautām lūpām sausa

To velti mēgiuāsi fuert.

Niss nāc un cījīt brūnumdzījī

Fau varavēnas qaras cīdīt.

Uz illi, vai uz paudīji

To ~~nos~~ uqunzīcam pāzemē līdz.

Pusmūķis, pavīgls patišam,
 Tāds bija, būšu, esmu es.
 Tāds palicinā līdz projām iša
 No krāšņas Dīva pasaules,
 Un nāve atnāv tā pa jōvam,
 Kad cīruļi skris debesīs,
 Un engelīši viegloām zvukām
 Uz pāvadīzi aiznesīs.

Bet mantrāmēs uz ilgi bēdīmēs
 Ar melniem zīsgiem melnā nāvē,
 Kad vētra kailas vokas vāmēs,
 Un pāvā velni naudu zāvēs

Manas mātes līdzdilīga,
no siltas uz dzīgno zemē tu nāc,
mana tēva radītos fizuros
dubļus un mālu; vāc.

Sāc...

Uguns aprīja tava līdzdū.
Propilces, kas veda nāvē krievu,
samala tavi dēļu.
Tava meita ir cieša
kriauklis kāngares izkāla acis.
Nin temēz tu nāc,
dubļus un mālu; vāc.

Sāc...

16.

To liekas labāk tā,
Ka savu eļļu ejam.
Cik ilgi nomodā
Var fizet zīrdo uņējam.

Bij vābūt mila tā,
Es mapu mās spūst,
Bet novu diandzībā
Mēs umācējam spūst.

Dzib gūdī saltans svess,
Tu savi būdzis viss.
Šauj mums i stājās fes,
Tas saucas līctens

Mēs arāju tauta,
Mēs neticam vējam.

Mēs iecaugam zemē,
Mēs dzīvību sējam.

Mēs bāzenu tāceta.
Sirds asara, lāso,
Kad varomi agīnis
Karoga krāse.

Mēs ziemciešu tauta.

Šķingst ledi, rauz vētras,
Bet sniegmāles saudzēta,
Szelzīvas mētras.

20.

Taiga, taiga bezgalīga
Kas gan tāi pāskaņēt spēj?
Pākarst zīglā bezdelīga,
Norāt stvāris austumvēss.

Taiga, taiga pirmatnīga
Katordznieku darba laiks.
Ē karbu tu un mēzonīga,
Tomēr vienīgais mans daugs.

Zari atzvelāj saules uvelī,
Avots vēsu veldzi sniedz,
Kad pat melnas maites ēvelī
Nerāta tīrotājs līdz.

Mirklis atpūstotis kad rauja,
Akmens galba pūglaužudat.
Uu auto kā vecu dauga
Gribas vēlci parupat.

Paldonis tas maija vījs,

Bēriem zālos matas plēs,

Smiltis iecāustīto dzēs.

Klūp pa loqu istabā,

Šķirts lāpas grāmata.

Ko tu merklē,

Dullcis frāncis maija vījs?

Vai būt dzēju nevainību,

Vai būt domu naisību?

Ceļu navstī vienu pūš.

Aplāni izniekots tavs mūžs.

Es tauvē tuvuemu kā gaismu jūtu
 No dienām tām, kassen jau aizmirstas.
 Laiķs apstājas, un liecas īnām kļūtu
 Kā zēns tīr sapnains mātņis un mazs.

Tā aizmirstu sī laika lāstie quītī
 Kā lietuvēns, kas krātēm uzvelas,
 Un ledū stīndzina, un nāvē tas
 Tīr brīvu domu, maidu, tīru jētu.

Tu vienīgā vēl loqua atvērt varī
 Uz manu dienu tamšām istabām,
 Lai īnām līdz bēq qadi palki, qari
 Mes aizejam uz tālu pavaasai
 Pa zudīm laukiem, biezēm plauktosām
 Tīr tēr es dzīvoju un atminām.

Es tauv tuovumu kā gaismu jūtu
 no dienām tām, kas sen jau aizmirstas.
 Laiķs apstājas, un liecas lēnām vēlētu
 kā zēus tīk sapņains mātņis un mazs.

Tā aizmirstu šī laika lāstic grūtī
 kā lietuviens, kas krātēm uzvelas
 un ledū stindzina, un nāvē tas
 tīk bīvu domu, maidu, tīu jētu.

Tu vienīgā vēl loqua atvērt varī
 uz manu dienu tumšām istabām,
 Lai īnām līdz beq qadi pali, qari
 mes aizejam uz tālu pavaasai
 Pa zudum laukiem, bīzēm plauktosām
 Tīk tīr es dzivoju un atminām.

35.

Rimst nledes vējš, trīc quidiem spāniem spāzi,
Tā auga diena versmē cētrīcis
Es miera atdzēros kā fiksnesis
Dzer kalna strauta vīsās ūaltis vāri

Bet tad pāz rāmo novakara āū
Dedz mākoņkalui vīta uqunis.

Kā vanags ilgas cīzslid silēm pāri,
Un atrāl miers i sīciū sadedzis.

Tu nāc pār kalna favu, redzu es,
Un tālās uqunis ap tava stāvu vījās.
Un svēta man, tur debess atdarījās,

Un tur no uquņgas cīzsaules,
Kur sniegs ~~un~~ liezmāng sasvanīgi mijās
Tu man uz leja Dīva uveli ves.

Ākla fumsa aprij cēlu - vētra vane
 Kur lai dūšu, spēku smolu? - vētra vane
 Vai no elles leņķā skrejēs

Milzums nivaldāma velu - vētra vane
 Kāc kā vilci, uaud uā kaki,
 Piest kā miljons jaunu pēlu - vētra vane.
 Gaisma atmīdz tālā locā.

Grāvī paguzumu velu - vētra vane
 Ģēķes un spīgtums sūdi mostas,
 Pretē vējam rodu cēlu - vētra vane.

44.

Lauvai puisis.

Zirgi laisti dābola,
Quļu zulači tālē.

Kāriņi vožu ābola,
Veras zilā tālē.

Dzīchais, dzīlais debess jums
Baltār mācīgastriels,
Mīnuss nācēm vīzējums,
Vaislās bula voēhs.

Saules spīka pilni mēs:
Ābols, es un tāle.

Fauniba kad izmanis,
Vītēju vā ūzāk

45.

Qaisma uzuvar debess dzelmo.

Rāni, lēnām iepļen novarts,

Un tu rauqies: saules solīmo

Mēness kuīst vāc sudsabucks,

Nīķu lauvu vēja vēti,

Dumo sīls gars apvārējums,

-Latvija, vai saules vēti,

Vai pats, un izmisumi aiz tām,

1944.